

ARTICULUS IV.

Modus canendi vel recitandi Horas Canonicas.
Ex Psalt. Rom.

I. **P**ura mentis elevatione; id est, intellectualiter, quia stas in conspectu Judicis, Angeli custodis, & inimici tui persequentis.

II. Plena cordis attentione; id est, affectualiter, desiderando ut Deus laudetur, cœlestis curia lætetur, totus mundus juvetur.

III. Perfecta oris pronuntiatione; id est, integraliter, ut nihil prætermittas dicendum, supperaddas, inordinatum hinc inde transponas.

ARTICULUS V.

Exhortatio ad psallentes. Ex eod. Psalt.

Cum Domino psalles, psallendo hæc omnino erves.

Dirige cor sursùm, benè profer, percipere sensum.

Spire in medio, pede juncto, deprime vultum.

Versus posterior videat finem anterioris.

Non vox, sed votum, non consona musica, sed cor.

Non clamor, sed amor, Domini pertingit ad aures.

CAPUT SEXTUM.

Media Clericis omnibus perutilia ad perfectionem & salutem æternam consequendam.

ARTICULUS I.

Solitudinis amor.

Non in commotione Dominus; quapropter, quando ad cor sponsæ loqui dignatur, eam in solitudinem ducit, ut ipsa claudens aurem ad vocem foris sonantem, audiat veritatem ejus intus docentem, & ut clausis oculis ad exteriora, cœlestia penetret & interiora. In montem sæpè ascendens Jesus, discipulos suos in hac solitudine docebat. Hinc Propheta Regius elongans se, manebat in solitudine; ibi fiebat sicut passer solitarius in tecto. Hinc Job & alii sanctissimi viri, tum veteris, tum novi testamenti, faciebant sibi solitudines ubi gaudia futura jam prægustabant.

Eja ergo Sacerdotes qui orationi & ministerio verbi instantes esse debetis, fugite de medio Babylonis, salvamini à generatione ista prava, excutite pulverem pedum vestrorum, venite in solitudinem, & ibi audite quid loquatur in vobis Dominus Deus; audietis siquidem arcana verba quæ non licet homini loqui. Venite gens sancta, ut repleamini Spiritu Sancto, sicut Discipuli Domini, & renovemini spiritu mentis vestræ: vos præsertim mortui estis, & vita vestra abscondita est cum Christo in Deo.

Sed heu! quidquid loquamur, dispersi sunt lapides sanctuarii in capite omnium platearum; id est, ipsimet Sacerdotes huc & illuc vagantur, ad consortia Laïcorum, imò & mulierum, sæpè convolant, ubi ad nihil aliud vacant nisi aut dicere, aut audire aliquid novi; ibi narrant fabulationes, sed non ut lex Dei: ibi dant offensionem & vituperari sinunt ministerium suum. Quamvis ergo ministerio verbi instantes sint, quid ipsi sunt? cymbalum tinniens. Quid mirum, si à solitudine & à semetipsis absentes, orationem fastidiant, si in multis, singulis momentis, offendant? si pereant fame, si cor eorum areat sicut terra sine aqua? Quoniam sunt quasi sydera

errantia, idè non cognoscunt peccata quibus contristant Spiritum Sanctum; ne quid deterius dicamus.

Sed saltem, quia sicut aqua effusi sunt, non crescunt; nam ex conversatione sæculi, frequenter pulvere terreno contingit etiam pia corda sordescere, & spiritum sopiri.

Iterùm admonemus vos, charissimi Fratres, ut resuscitetis gratiam quæ data est vobis. Huic renovationi confert multum vita solitaria: gustate & videte. Attamen si charitas Christi urgeat vos, ut exeatis de solitudine, ut sic confirmetis Fratres vestros, non vos pigeat exire; Dominus enim & Magister adest, & vocat vos ut faciatis ejus voluntatem. Providete tamen Dominum in conspectu vestro semper; regnum ejus contra vos est.

Eja mi Jesu, qui fugisti in montem ipse solus, & pernoctasti in oratione Dei, trahe nos: post te curremus in odorem tuum. Sit nobis oppidum carcer, solitudo Paradisus. *S. Hier.* Quis dabit nobis pennas sicut columbæ? volabimus & requiescemus. Absit tamen mi Jesu, ut in ipsa solitudine absentes simus spiritu, aut ibi ignavia marceamus; sed potius sanctum otium quærat amor veritatis. *S. Aug.*

ARTICULUS II.

Exercitium meditationis.

Undè fit ut deficiat Sanctus? quoniam diminutæ sunt veritates à filiis hominum. Quorsùm desolatione desolata est terra? undè stat & in dies serpit abominatio desolationis in loco sancto? undè? quia nullus est qui recogitet corde. O inconsideratio! defectuum & vitiorum quibus scatent Clerici fœcunda nimium parens!

O si seria meditatione recogitare vellent, quàm horrendum sit incidere in manus Dei viventis, & quàm durum faciendum sit iudicium his qui præsunt, nonne semetipsos districtiùs dijudicarent, & essent sicut Angeli in cœlo, ferventes? Sed quoniam mera vecordia meditationem fastidiunt & negligunt, non præcipiunt, tanquàm muti & cæci animales, ea quæ Spiritus Dei sunt; quamvis enim venturi sæculi veritates sæpè legant, easque sciant ac aliis prædicent, eas tamen non intelligunt, sed in his corrumpuntur. Væ illis! quia in via Cæin abierunt & abeunt.

At contrà, beatus vir, & præsertim Clericus qui in lege Domini meditatur die

ac nocte, fit tanquàm lignum quod plantatum sæcùs decursus aquarum, dat fructum in tempore suo, concalet cor ejus intra se, & in meditatione sua exardescit ignis: ita ut resuscitans gratiam quæ data est sibi per manuum impositionem, jam in fide invenitur stabilis, & in opere efficax: jam potens fit multos Christo lucrifacere. Tu ergò, charissime Frater, qui inter sublimia mysteria quotidie versaris, scito quia illa vix dignè tractare vales, neque muneri tuo dignè satisfacere, nisi per frequens sacræ meditationis studium.

Quapropter da operam, ut meditatio tua sit in conspectu Domini quotidie, mane & vespere, aut saltem diluculo. Ut autem tibi sit fructuosa meditatio, abstrahe cor tuum à rebus omnibus, lege antè cubitum puncta meditationis, hæc recole diluculo, & in præsentia Dei constitutus, præmitte actus fidei & contritionis, pete gratiam & cor docile ad divina eloquia, recogita attentè, seridè, & corde veritatem aut virtutem quam in exordio meditationis tibi proposuisti. Cave ne sis similis viro consideranti vultum nativitatæ suæ in speculo, quique abiens, statim oblitus est qualis fuerit. Excita piis affectibus voluntatem ad

odium hujus vitii quo laboras, & ad amorem hujus virtutis quæ tibi necessaria est, propone, pauca tamen ac disfidens tibi & in Deo sperans, proposita strenuè exequere, viriliter age, ne sis quasi homo qui tentat Deum.

Præter orationem mentalem suademus tibi & vocalem. Militia est vita hominis super terram, ipse circumdatus es infirmitate, in sortem Domini vocatus es, & ad onera periculosa natus: undè & pro temetipso, & pro populo oportet te semper orare, & numquàm deficere, ut non intres in tentationem, & ut Deus populo suo per te benedicat in pace; undè ad cælum manus, oculos, & mentem levabat Moyses, Deum placaturus; undè Sanctus Martinus invictum ab oratione spiritum non relaxabat nec in vita nec in morte. Falleris profectò, charissime Frater, si grande ministerium tuum absque orationis pabulo & præsidio, prout decet, consummare te putas. *B. Laur. Justin.*

Quid ergò sentis de his Clericis, & præsertim pastoribus, qui post recitatas coactè, cursim, & inordinatè Horas Canonicas, nullum temporis momentum orationi destinant, & qui nunquàm orarent,

si ad horas sub mortali non tenerentur? Quid de te sentis, si unà cum illis orationem fastidias? Quid redolet illorum neglectus? Quid sapit tuum fastidium? Quid vobis minatur? sterilitatem animæ vestræ, & populi illiusque animæ perdendæ periculum. O periculosa negligentia!

ARTICULUS III.

Exercitium præsentia Dei.

Præsentia Dei exercitium est, pia ad Deum præsentem attentio; hæc est ad perfectionem tuta & brevis via, juxta illud: *Ambula coram me, & esto perfectus.* Porro, ambulare cum Deo intus, & nulla re teneri foris, status est hominis perfecti. *Imit. Christ.*

O Minister Christi, qui ad perfectionem incessanter anhelare debes, quære Dominum ut confirmaris; quære faciem ejus semper, non longè est à te. Indè continuam Dei foventi memoriam, dicere licebit cum Psalmista: *Providebam Dominum in conspectu meo semper; oculi mei semper ad Dominum; apud me oratio Deo vita mea.* Apud te illa debet adesse, tanquàm

omnium functionum tuarum socia & comes indivisa.

Hac de re religiosum instruens Thomas à Kempis, sic ait: *Surgat tecum oratio nocte de lectulo; vigilet & cantet tecum psalmos de psalterio, quiescat tecum in dormitorio; precedat & sequatur te in choro; sedeat tecum in refectorio; gratias agat, cibo sobriè sumpto; transeat tecum in agrum in la' ore diurno; plantet tecum sepes in horto, redeat tecum & adsit in cubiculo; mundet tecum pedes à luto verborum; lavet tecum manus à sorde operum; comiterur tecum in omni loco privato & aperto; habitet tecum in silentio.*

Hæc autem oratio non est nisi quædam continua in Deum reflexio: hæc est urbs fortitudinis nostræ.

Huic animi recollectioni intende, charissime Frater; hæc enim externa alia opera aut functiones non impedit, sed dirigit; hinc semper orabis, & numquam deficies. Quapropter solitudini, silentio, sensuumque omnium moderationi sollicitè incumbe, caveasque à curis superfluis, à negotiis sæcularibus, & ab iniquorum fabulationibus: studeas puritati conscientiæ & cordis. Hæc sunt murus & antemurale in

urbe fortitudinis nostræ ponenda, scilicet recollectionis animæ.

Hujus recollectionis adminiculo in Deum facilè assurges, eique corde puro & inflammato adhærebis, vibrando hæc & alia in cor dilecti jacula: *Quàm bonus Israël Deus! Q' totus amabilis! quis mihi det ut diligam te ex toto corde meo, ò dilecte mi? O pulchritudo antiqua! serò te amavi. O Deus cordis mei! ò Deus charitas! quis me separabit à charitate tua, ò Rex meus & Deus meus? Utinam numquàm peccassem tibi! Quando veniam & apparebo ante faciem tuam, ò requies anima mea! &c.*

Ecce tibi compendiosa methodus semper orandi & nunquam deficiendi. His crebris, & ignitis actibus magis fervet, exurgit, & conditur perfectionis opus, quàm multis corporis macerationibus, si Sanctæ Teresiæ à Jesu credendum sit.

O nimium felix, charissime Frater, si hanc sacram animi recollectionem expertus, exclamare possis: *propter hoc lætatum est cor meum, & exultavit lingua mea!* Ps. 15. v. 9.

Notandum tamen has, & alias aspirationes corde potiùs quàm ore emittendas esse, & satius esse, si Spiritus spiret,

uni tantum acquiescere, ut in corde altius figatur, & magis condatiur devotio interna.

ARTICULUS IV.

Exercitium mortificationis.

Oportuit pati Christum, & ita intrare in gloriam suam; quapropter posito sibi gaudio sustinuit crucem; passus est, nobis relinquens exemplum ut nos, praesertim Sacerdotes, sequamur vestigia ejus. Ubi sum ego, inquit, illic & minister meus erit. Est ne servus supra Magistrum? Numquid praedestinandi sunt illi qui imagini Filii Dei conformes fieri renuunt? minimè. *Rom. 8. v. 29.*

Hinc D. Paulus, fidelis imitator Christi, non judicavit se scire inter Fratres, nisi Jesum Christum, & hunc crucifixum. Hinc illius stigmata in corpore suo portans, suumque corpus castigans, illud in servitutem redegit. Hinc caeteri Apostoli ibant gaudentes à conspectu concilii, quoniam digni habiti erant pro nomine Jesu contumeliam pati, & plantaverunt Ecclesiam sanguine suo. Hinc Sanctus Carolus Borromæus mortificationem Jesu in corpore suo semper circumferens, adèd sobrius

erat, ut verè dici potuerit *non manducans neque bibens.*

Sed & nos non poterimus bibere calicem quem ipse Dominus bibit, quem & Apostoli biberunt? in hoc tamen positi sumus. Numquid Fratres nostri ibunt ad pugnam, & nos hinc ignavè sedebimus? Proh pudor!

Præterè, si ipsi non adimpleamus ea quæ desunt passionum Christi in carne nostra, qua fronte adhortari valemus populos ut crucifigant carnem suam cum vitiis & concupiscentiis, & ut faciant fructus dignos pœnitentiæ? An credent nobis? annon potiùs adhortationes nostras irridebunt? Præterè, quomodò fitemus in tempore iracundiæ reconciliatio? Quonam ausu, inimici crucis Christi, gloriamur nos diligere Jesum Christum crucifixum? Qua temeritate ejus delicias & vitam spiritualem statui nostro adèd congruam speramus? Quid mirum si à mortificatione abhorrentes, vivamus velut animales homines?

Resipiscamus, Fratres charissimi, aspiciamus in auctorem fidei & consummatorem Jesum; charitas ejus & exemplum urgent nos. Æstimati ergò sicut oves occisionis, mortificemur propter eum tota die;

ac in flagella parati, in cinere, cilicio, & jejunio poenitentiam agamus, præsertim, si ita suadeat vitæ nostræ Dux. Sed saltem, sobriè, & justè, & piè vivamus; utamur parciùs verbis, cibis, potibus, somno, & jocis, Propheta David multùm extollitur quòd aquam de cisterna Bethlehem sibi alatam in ardentissima siti nollens bibere, libaverit eam Domino. Similes occasiones nobis sæpissimè offert Deus; has nos, utpotè Sacerdotes tepidi & ignavi, elabi sinimus. Proh socordia! Nos soli sumus qui cum hominibus non flagellamur, nec cum Apostolis, nec cum ipso Dei filio. O miseros nos!

Bellum aliquando tandem inferamus corpori nostro, tanquàm infensissimo hosti, & abstineamus nos à carnalibus desideriis quæ militant adversùs animam; præsertim abnegemus nosmetipsos, & propriæ quotidie resistamus voluntati. Denique, licèt ab hominibus colaphizemur, sufferamus, patienter sustinentes; per multas tribulationes oportet nos intrare in regnum cælorum. Non est alia ad vitam via.

Verùm si acriori egeamus calcari, adhæreant animo hæc omnia gravissima verba: *Si spiritu factæ carnis mortificaveritis,*

viveritis; si compatimur, glorificabimur; si verò secundum carnem vixeritis, moriemini. Qui invenit animam suam in hoc mundo, perdet eam. Recordare quia accepisti bona in vita tua; idèd cruciaris. Quantum fuit in deliciis, tantam date illi tormentum. Nunc eligamus.

ARTICULUS V.

Lectio librorum pietatis.

Quis de Sacrorum Librorum lectionè fructum satis explicare queat? Etenim verum est quod de illis Thomas à Kempis dicit: *Docent ignaros, arguunt otiosos, excitant torpentes, stimulant dormientes, corrigunt errantes, erigunt corruentes, terrent videntes, consolantur lugentes, laudant humiles, vituperant superbientes, confortant debiles, reprimunt presumentes, mitigant turbatos, letificant tristes, justificant pios, damnant perversos.*

Quot tamen sunt Clerici qui curiosa, sæcularia & faceta legunt avidi, utilia verò & salutaria legere fastidiunt?

Tu verò, charissime Frater, cur non illa tempora, quibus ab Ecclesia vacas, lectioni impendas, ut Christum audias? illum alloquimur cum oramus, illum au-

dimus cum divina legimus oracula. Quid nobis cum fabulis? ministerium altari Christi, non hominibus deferendum accepimus. *S. Amb.*

Attende lectioni, iterum monemus cum Apostolo, & præsertim illorum librorum qui de his, quæ ad Sacerdotale munus spectant, te instruere possunt. Scrutare Scripturam Sacram quæ, utpotè divinitus inspirata, ad omnia utilis est. Tolle hos libros & lege; hujusmodi lectiones multos Christo pepererunt. Testis est S. Ignatius, testis S. Columbanus, testes Aulici illi de quibus S. Augustinus. Idipsum experire.

Optimè uteris lectione divina, si tibi eam adhibeas speculi vice, ut ubi, velut ad imaginem suam, anima respiciat, & vel fœda quæque corrigat, vel pulchra plus ornet. *S. Aug.*

Quapropter, 1. Pete gratiam à Patre luminum.

2. Certa sit & ordinata lectio; vagam & desultoriam fuge. Fastidiosi stomachi est multa degustare, nulli certo ferculo acquiescere; sic inquinatur magis corpus quam sanatur. Illa tamen quæ te magis concernunt, & affectus moresque tuos propius attingunt, relegere nihil vetat.

3. Pauca lege, lecta recole, non quidem cursim, perfunctoriè, vel studii & recreationis causa, vel curiosè agens, ut quidam, & nihil operans; sed tractim, seriò, attentè, & animo discendi & probandi quæ sit voluntas Dei bona, beneplacens, & perfecta, & custodiendi verbum illius, ut ministerium implere, & te ipsum ædificare possis.

4. Pios affectus lectioni congruentes elicere stude, ut fructum det in tempore suo; aliàs inanis erit lectio quæ quidem intellectum illuminat sed affectum non inflamat.

5. Eloquia Dei absconde in corde tuo, & para sagittas in pharetra, ut per diem sagittes & elicias, cum opus fuerit, actus jaculatorios.

6. Claude lectionem brevi aspiratione in Deum, ut semen in terram bonam cordis tui jactum, servet ac fecundet.

ARTICULUS VI.

Pia frequentatio Sacramenti Pœnitentiæ.

Quid magis ad perfectionem confert quam frequentare sapè & piè Sacramentum Pœnitentiæ? Hac frequentatione non solum liberamur à peccatis, sed etiam

ab his præservamur: insuper conscientia pacem ac serenitatem cum vehemēti spiritus consolatione percipimus: & quamvis peccata venialia in quæ frequentius labimur, taceri citrà culpam possint, rectè tamen & utiliter citràque omnem præsumptionem in confessione dicuntur, quod piorum hominum usus demonstrat. *Trid. Ses. 14. c. 5.* Hinc conscientiam teneram & delicatam sibi parant.

Undè tamen fit, ut tot Clerici hunc thronum gratiæ non nisi rarè adeant? undè? quia se ipsi seducētes, sibi & aliis liberè dicunt: *peccatum non habeo.* Est ne in eis veritas? Heu! in multis quotidie offendimus omnes: septies in die cadit ipse justus; ipsi autem, quamvis tepidi & effusi, nihil sibi per totum mensem consci sunt? O beati viri, si illis Deus nullam imputeret peccatum, nullumque in eorum spiritu & corde videret dolum!

O! si onera sua, humeris Angelicis formidanda, diligentius excutere vellent, & conscientia suæ sinus & latebras explorare, ut præcipit *Trid. loc. cit.* viderent reptilia quorum non est numerus, viderent forsàn abominationes pessimas; sed quoniam extra se errant, nec cogitant corde, se ipsi

libenter excæcant, & multa peccata ut meros scrupulos deponunt, imò & respuunt; hinc ad altare securi nimis convolant. O periculosa cæcitas! ò fallax securitas! Nonne & tu es ille vir, à te & à dæmone illusus? Redi ad cor.

Alii quidem hoc Sacramentum frequentant; sed heu! arida consuetudine, cursim, & perfunctoriè, absque vero dolore & firmo proposito. O quàm metuendum est, ne fœdè pœnitentes, & hac secunda post naufragium tabula abutentes, miserè in æternum pereant!

Tu verò, charissime Frater, confitere quidem sæpè, sed semper quasi post confessionem moriturus. Da ergò operam, ut ex fructibus tuis cognoscaris verè pœnitens & homo bonæ voluntatis: quam serena pax dabitur tibi! Quapropter quàm diligentissimè poteris, ad verum dolorem & ad amarissimam animæ tuæ amaritudinem te excita. Insuper adhibe omnia emendationis media quæ tu ipse pœnitentibus suggeris, & sic medicæ cura te ipsum, ne de ore tuo judicaris.

Utere semper, quoad poteris, eodem confessario, qui animæ tuæ vulnera experientia sua cognosceris, his efficacius mede-

bitur. Quod ignorat medicina, non curat. *S. Hier.* Attamen si commodè fieri potest, ne eligas neque assumas in confessarium tuum vel in ducem, illum Sacerdotem cujus tu audis confessiones, vel quem dirigis, ut ille te liberè corrigere & dirigere possit.

ARTICULUS VII.

Habere Directorem, & illi in omnibus obedire.

Itinera insipientium recta sunt in conspectu eorum, sed à Domino reprobantur. *Prov. 12. v. 15.* Sunt viæ quæ videntur homini rectæ, & novissima eorum ducunt ad mortem. *Ibid. 16. v. 25.* Quoniam naturaliter quisque propensus se ipsum amat, & quia in se ipsum propensus est, ideò in veritatis judicio fallitur. *S. Basil.* Undè sic de se loquebatur *S. Bernardus: Amor privatus, quàm erga meipsum habeo, aufert mihi verum judicium de meipso; idcirco parùm mihi credo de meipso, utpotè homini mendaci.* Undè unus & solus error latet in viâ, scilicet sui ipsius gubernatio, cùm quisque sibi idoneus ad se regendum & moderandum videtur. *S. Joan. Clim.* Undè consiliariis omnes opus habent, etiamsi

Moysi conferri possent. *S. Chrysost.*

1. Tirones, ut doceantur quæ ignorant, ut excerceantur in operibus virtutum, custodiantur, ne in peccatum labantur, & ut lapsi corrigantur. *S. Bonavent.*

2. Clerici & Sacerdotes, ne incidant in tentationem & in laqueum diaboli, & ne infructuosè ministerium suum exercent, neque honorem Dei zelent imprudentes.

3. Ipsi Magistri & Prælati, quia Angelus satanæ, qui nemini parcat, se transfiguratur sæpissimè in Angelum lucis, ut ipsos Magistros & Prælatos, aliundè doctissimos viros, periculosius seducat. Undè ad illos etiam spectat monitum istud: *fili, sine consilio nihil facias, & post factum non pœnitebis.* *Eccli. 32. v. 24.*

Undè prudenter judicamus cum *D. Bernardo*, Sacerdotale onus, Episcopale onus, curamque pastorem dignè non posse administrari sine consilio. Hanc viam tenuere omnes Sancti, & breviter, omnes qui ad perfectionem attigerunt. *S. Vinc. Fer.*

Huic legi Deus doctissimos & sanctissimos, ad eorum humiliationem, subdit. Illud exemplo Moysi, Job, & Cornelii

manifestè comprobatur, & quidem manifestius exemplo Pauli; Christus enim eum per semetipsum vocans & alloquens, cum posset ei perfectionis viam reserare confestim, dirigere ad Ananiam mavult, & ab eo jubet viam veritatis agnoscere, dicens: surge & ingredi civitatem, & ibi tibi dicetur quid te oporteat facere. *Cassian.*

Væ ergo illi qui hanc legem servare nolens, sibi confidit, & solus sine ductore incedit; nam leviter incidit in venatorum laqueos, & cum inciderit, non habet sublevantem. *D. Gerhar.* Hinc fit, ut plures Clerici, Sacerdotes, animarum Pastores, & Prælati tota vita tepescant, defectibus sordeant, in errores labantur, & tandem illusionem diabolicam à summis ad ima dejecti, & incorrigibiles facti, moriantur, sua præsumptione excæcati, in peccatis suis.

Sed & tu, charissime Frater, quid fecisti miser, quando te tibi Magistrum constituisti? stulto te discipulum tradidisti. *S. Bern.* Quid insuper fecisti quando tibi Dux factus es? heu! cum tibi dæmon factus fueris, jam non indiges dæmone tentante. *S. Joan. Clim.* Quid es sine Doctore? navi-

gium rectore carens, ventorum flatibus commissum, & ad scopulos allidendum; cæcus sine duce, grex sine pastore, infans sine patre, & ægrotus sine medico. *S. Joan. Clim.* Es dux in præceptis. *S. Aug.* Verum, quò te ductura est illa prudentia, cui firmiter inniteris? quò? ad illusionum abyssum, ad fædos lapsus, ad cæcitatem spiritus, ad dūritiam cordis, & ad secundam mortem; abyssus siquidem abyssum invocat. Vide nunc, vide barathrum tibi imminens. Ecquandò ergò cavebis tui iudicii superbissimas & periculosissimas tentationes? *S. Aug.* Quo usque tandem respues directionis legem pro ipsis eruditissimis & sanctissimis viris conditam?

Huic legi ex nunc acquiesce, quamvis Sacerdos sis, potens in opere & sermone, aliosque dirigere optimè valens, cum aliunde sis homo, fictilis, & ad tibi adulandum pronus; elige tibi vitæ Ducem, elige, si fieri potest, unum ex millibus, ut suadet *S. Teresia à Jesu*, Deum enixè toga ut ostendat tibi hunc Ananiam doctum, sanum in fide, irreprehensibilem, interiorum, maturum, & peritum. Simul ac inveneris hunc ducem juxta cor Dei, aperi illi candidè & ingenuè sinus & latebras

conscientiæ tuæ, tuique cordis vel minimas inclinationes; & tuæ prorsus voluntati renuntians, ejus te gubernationi omnino commite; tu autem sis ei in omnibus docibilis corde, ut parvulus. Profectò ille, à Deo illuminatus & confortatus, diriget pedes tuos in viam pacis, ad animæ requiem temporalem & æternam.

O felix solatium vitæ! *S. Amb.* optanda tranquillitas animæ! O beata servitus, imò gloriosa libertas! *S. Bonav.* O regia via, obedientiæ via! quia homines inoffenso pede ducit ad summitatem. *S. Vinc. Ferr.* O certum prædestinationis indicium, habere Directorem sanctum & peritum, eique in omnibus obedire! Charissime Frater, *S. Francisco Salesio*, & *S. Teresiæ* à Jesu id fortiter asseverantibus & expertis crede.

Nonne ad hæc audita inardescit animus tuus? Hoc nos quidem credimus, sed heu mihi! forsàn anxius respondebis nobis: *hominem non habeo.* Non turbetur cor tuum, charissime Frater, non est abbreviata manus Domini; habeas bonam voluntatem, & idem Dominus qui Cornelium Petro tradidit imbuendum, & Paulum Ananiæ, providebit & tibi vitæ Ducem; tu verò, si

quaris, quare. Hæc est via quæ ducit ad vitam.

ARTICULUS VIII.

Examen particulare.

Vis, charissime Frater, defectus tuos tuaque vitia pleniùs cognoscere, eaque ad fundamentum usque exinanire? utere quotidiano examine particulari. Dominus ipse, Dominus exercituum, dans tibi fortitudinem, consumet nationes has in conspectu tuo paulatim atque per partes; non enim tu posses eas delere pariter.

Quot Clerici tandiù in tenebris non sederent, & post multas confessiones ad vomitum non reverterentur, nec pejores fierent, si hoc exercitium non negligerent aut parvipenderent? Tu verò, charissime Frater, sapientior sis; aggredere illud vitium ad quod magis pronus es, & à quo cætera pullulant. Adhibe aliquam mortificationem, contraria contrariis curare contentens. Exempli causa, si superbus sis, humilia te in omnibus; si avarus, uberiores eleemosynas conclude in sinu pauperis; si luxuriosus, humilia in oratione & jejuniò animam tuam; si iracundus, silentium